

**VISNYK
OF THE LVIV
UNIVERSITY**

Series Law

Issue 51

Published since 1961

**Ivan Franko National
University of Lviv**

**ВІСНИК
ЛЬВІВСЬКОГО
УНІВЕРСИТЕТУ**

Серія юридична

Випуск 51

Виходить з 1961

**Львівський національний
університет імені Івана Франка**

2010

Міністерство освіти і науки України
Львівський національний університет імені Івана Франка

Вісник Львівського університету. Серія юридична.
2010. Випуск 51. 477 с.

Visnyk of the Lviv University. Series Law.
2010. Issue 51. 477 p.

У „Віснику” опубліковано статті, що висвітлюють актуальні проблеми теорії та історії держави і права, питання удосконалення інститутів конституційного, цивільного, трудового, кримінального та інших галузей права України. Проаналізовано шляхи поліпшення правового регулювання процесуально-юридичної діяльності в сучасній Україні. Для викладачів, аспірантів, студентів, працівників органів місцевого самоврядування, державних адміністрацій, суду, правоохоронних органів, правової служби в народному господарстві, адвокатів.

„Visnyk” contains articles on current issues of theory and history of the state and law, the ways of improving institutions of civil, labor, constitutional, criminal and other branches of law. Various legal regulation methods of improving procedural activities in contemporary Ukraine are analyzed in this edition. Recommended for professors, post-graduate and undergraduate students, employees of local self-government, state administration and law enforcement bodies, national economy officials, judges and lawyers.

Редакційна колегія: д-р. юрид. наук, проф. **В.Т. Нор** – головний редактор; д-р. юрид. наук, проф. **П.М. Рабінович** – заступник головного редактора; канд. юрид. наук, доц. **В.М. Бурдін** – відповідальний секретар; канд. юрид. наук, доц. **А.М. Бойко**; д-р юрид. наук, проф. **В.М. Коссак**; д-р юрид. наук, проф. **І.Б. Заверуха**; д-р юрид. наук, проф. **П.Д. Пилипенко**; д-р юрид. наук, проф. **З.В. Ромовська**; д-р юрид. наук, проф. **Л.А. Луць**.

Professor **V. Nor** – Editor-in-Chief,
Professor **P. Rabinovych** – Assistant Editor,
Assistant Professor **V. Burdin** – Managing Editor.

Адреса редакційної колегії:
ЛНУ ім. Івана Франка
Юридичний факультет
вул. Січових Стрільців, 14
79000 Львів, Україна
Тел.: (032) 260-33-83
E-mail: deklaw@law.franko.lviv.ua
<http://law.lnu.edu.ua/library/journal/>

Editorial office address:
Ivan Franko National University of Lviv,
Law Faculty
Sichovykh Striltsiv Str. 14
79000 Lviv, Ukraine
Tel.: 38 (032) 260 33 83
E-mail: deklaw@law.franko.lviv.ua

Відповідальний за випуск: доц. А.М. Бойко
Переклад англійською мовою: доц. Л.В. Мисик, В. Гураш
Редагування текстів англійською мовою: доц. Л.В. Мисик
Редактор: А.М. Габрук
Відповідальна за макет: М.Б. Левкуц

Друкується за ухвалою Вченої Ради

Львівського національного університету імені Івана Франка.

Свідоцтво про державну реєстрацію серія КВ № 14624-3595 Р від 30 жовтня 2008 р.

© Львівський національний університет
імені Івана Франка, 2010

ІСТОРИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ АВТОНОМІЇ В УКРАЇНІ

І. Магновський

*Київський національний університет внутрішніх справ
пл. Солом'янська, 1, 03035 Київ, Україна*

В історико-правовому ракурсі розглянуто процес розвитку територіальної автономії у державі.

Ключові слова: територіальна автономія, державно-політичний статус, територіальний устрій, адміністративно-територіальна одиниця.

На сучасному етапі в Україні територіальна автономія представлена радянською моделлю територіального автономного утворення у Криму. Однак, становлення і розвиток цього елемента територіального устрою зазнали складних змін у різних регіонах України.

Проблеми автономії в Україні набувають важливості в контексті останніх світових подій, сепаратистських тенденцій у поліетнічних державах. З проблемами автономії на цьому етапі пов'язані не лише конституційно-правові основи територіального розвитку, але й проблеми загальної безпеки, проблеми тероризму, етнопонаціонального протистояння тощо. Тому необхідність вивчення цієї тематики визначена потребами сьогодення та зумовлює її актуальність.

Вивчали розвиток територіальної автономії в Україні значна кількість істориків, юристів та політологів. Етапи та характерні особливості цієї проблематики відображені у роботах Т. Бикової, І. Васюти, С. Заулучної, В. Макаруча, М. Орзіха, В. Погорілка, Ю. Тодики, М. Цвіка, А. Селванова, М. Пухтинського, В. Шаповала, Л. Якубової та ін. Проте недостатність системних досліджень, зосередження на окремих аспектах проблем становлення автономії спонукає до дослідження генези територіальної автономії України.

Метою та завданням цієї статті є дослідження характерних особливостей становлення та розвитку територіальної автономії в Україні у ХХ ст.

В українських землях по-різному розвивалися автономні прагнення територіальних одиниць у різні періоди на поч. ХХ ст. Певні особливості має півострів Крим. Починаючи з 1917 р. кримські татари стали силою, з якою не можна було не рахуватися будь-якій політичній чи військовій силі. Першим з проблемою взаємовідносин з кримськотатарським рухом зіткнувся Тимчасовий уряд, а потім більшовики та всі інші сили, котрі опанували Кримський півострів. За роки революції і визвольних змагань серед татар виникла і вкорінилася тенденція до відтворення в тій або іншій формі Кримського ханства. Ці наміри призвели до виникнення на півострові сильного сепаратистського руху. З ним у подальшому довелося рахуватися більшовикам [1].

Т. Бикова розкрила причини створення більшовиками двох так званих "буферних" республік – Республіки Тавриди та Кримської республіки. Висвітлено політику, котру впроваджували в життя щодо Криму інші політичні сили [2].

Протягом року – з травня 1918 р. по червень 1919 р. – на півострові існували два склади Кримського крайового уряду. Проте справжню владу мали військові сили, котрі підтримували і керували діяльністю цих урядів. Діяльність першого Кримського крайового уряду (до осені 1918 р.), за спиною якого стояли німецькі війська, примітна передусім намаганням створити на півострові самостійну

державу. Щодо дій керівництва другого Кримського крайового уряду, яке спиралося на війська Антанти і Добровольчої армії, то воно, на відміну від першого, підтримувало ідею створення “єдиної та неподільної” держави. Одноосібно у цьому процесі стояли українські та кримськотатарські рухи.

У роки визвольних змагань 1917–1920 рр. територія Кримського півострова слугувала чи ареною безпосередніх боїв, чи продовольчою базою цілу низку різних армій та урядів, що сприяло поглибленому процесу розпаду. Початок володарювання більшовиків ще більше загострив соціальну та економічну кризи на півострові. Зокрема, глобальних розмірів досяг на півострові роздмухуваний більшовицькою партією “червоний терор”. Відбувався процес чистки партійних лав з метою виділення з неї “соціально-чужинних” і “антирадянських” елементів [3].

Утворенням Кримської АРСР завершився процес законодавчого оформлення державного статусу півострова у складі РРФСР. Влада з рук Кримревкому була передана радам, які продовжили роботу з радянського будівництва в регіоні. Республіка скасувала всі наявні національні і національно-релігійні обмеження та привілеї. Державними мовами були оголошені російська і татарська, що продовжило розпочату Кримським ревкомом політику коренізації, насамперед у формі татаризації. Конституція автономії ввела на своїй території чинні закони РРФСР, залишивши за собою право видозмінювати їх відповідно до умов і особливостей Криму, закріпила розподіл на округи, райони, міста, села.

Отже, створена в листопаді 1921 р. Кримська АРСР була підсумком пошуків оптимальної форми політичного й правового устрою Криму, які велися з 1917 р [4]. Під час її формування були враховані багато уроків попередніх політичних експериментів, але, разом з тим, вдавалося знайти баланс у міжнаціональних відносинах на тоталітарному ґрунті правління, що негативно позначилося на історичній долі республіки наступними роками.

Під час Другої світової війни визволення Криму від фашистсько-німецьких загарбників стало початком не лише мирного життя на півострові, а й великих адміністративно-територіальних перебудов. Ці перебудови були пов’язані не лише зі зміною адміністративно-територіальних одиниць, але й зі змінами у самому суспільстві, у політичному, соціальному житті півострова. Визволення Криму принесло не лише радість, а й трагедією цілих народів, які мешкали на території півострова.

Ліквідація Кримської АРСР відбулася унаслідок виселення майже всіх корінних народів з території півострова. Це виселення проводили шляхом видання Постанови ДКО СРСР. Не було ні засідань Верховної Ради СРСР, ніяких слідчих дій, не було майже ніяких судових процесів – лише детальні записки та Постанови ДКО, хоча питання такого роду та значення мали прийматися на засіданнях Верховної Ради СРСР або УРСР. Але мабуть культ особи у той час не дозволяв дотримуватися закону та порядку, який ця ж влада і встановила. Згідно зі ст. 18 Конституції СРСР 1936 р., територія радянських республік не може бути змінена без їхньої згоди. Однак, всупереч цій нормі Кримська АРСР була перетворена в область у складі РРФСР. Ніхто не спитав згоди на це ні у населення, що проживало на території півострова, ні навіть в органів радянської влади Кримської АРСР [5, с. 111].

Окрім того, жодним нормативним актом не були передбачені повноваження органу влади чи службової особи щодо можливості виселення чи переселення народу, або окремої національної групи з однієї території Радянського Союзу до іншої [6, с. 79].

Згідно зі статтею 31 Конституції СРСР 1936 р., Верховна Рада СРСР здійснює всі права, що були присвоєні Союзу Радянських Соціалістичних Республік згідно зі ст. 14 цієї Конституції [5, с. 118].

Так, відповідно до ст. 14 Основного закону СРСР – Конституції СРСР 1936 р., віданню Союзу Радянських Соціалістичних Республік в особі його вищих органів державної влади та органів державного управління підлягали майже всі можливі основи політичного, соціального, економічного та інших аспектів життя СРСР. Однак у цьому переліку немає жодної вказівки навіть на теоретичну можливість переселення народів чи окремих груп населення. Та згідно з цією Конституцією жодний інший державний орган чи особа не мали таких повноважень [5, с. 107]. Також ст. 102 вищезазначеної Конституції проголошує, що правосуддя в СРСР здійснюється Верховним Судом СРСР, Верховними судами союзних республік, крайовими та обласними судами, судами автономних республік та автономних областей, окружними судами, спеціалізованими судами, які створювалися за постановою Верховної Ради СРСР, народними судами. А згідно зі ст. 104 цієї ж Конституції, Верховний Суд СРСР є вищим судовим органом. На Верховний Суд СРСР покладається нагляд за судовою діяльністю всіх судових органів СРСР та союзних республік [5, с. 154].

Крім того, у ст. 113 Конституції СРСР 1936 р. зазначено, що вищий нагляд за точним виконанням законів усіма міністерствами та підвідомчими їм установами, так само як і окремими посадовими особами, а також громадянами СРСР покладається на Генерального Прокурора СРСР [5, с. 157].

Отож, ліквідація Кримської АРСР була скоєна з порушенням Основного закону СРСР – Конституції СРСР. Однак, це майже ніяк не вплинуло на зруйноване життя сотень тисяч радянських громадян. Ліквідація Кримської АРСР виявилася результатом ліквідації основних ознак автономії, передусім національних. Були виселені кримські татари, греки, вірмени та деякі інші групи населення з території півострову. На справді ліквідація автономії виявилась результатом того, що керівництво СРСР намагалось підготувати плацдарм у стратегічно важливому регіоні СРСР, а автономія та ще велика частина нелояльного населення на її території були загрозою повного панування на півострові

Окрім півострова Крим, у ХХ ст. автономні утворення в українських землях розвивалися також в інших регіонах. У ХХ ст. ідея автономії Галичини висувалася різними політичними силами. Причому на увазі була автономія як у складі Австро-Угорщини, так згодом і Другої Речі Посполитої, а у роки Другої світової війни – навіть у складі Союзу РСР. Звичайно, той зміст, що його тогочасні політики вкладали у саме поняття “автономії”, на різних етапах розвитку цієї політичної ідеї був різним [7].

Розвал Австро-Угорської імперії і проголошення 13 листопада 1918 р. Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР), здавалось би, поховали ідею автономії – на руїнах імперії поставали цілком незалежні суверенні держави.

Переможена Австрія 10 вересня 1919 р. була вимушена підписати Сен-Жерменський договір, за яким зреклася права суверенності над Східною Галичиною. Сувереном її де-юре стали держави Антанти, а Польща – з їхньої згоди – тимчасовим окупантом краю. Згоду на цю окупацію Верховна рада Антанти дала ще 25 червня 1919 р. – “...з метою захисту прав населення Східної Галичини та його майна від небезпеки, яка загрожує йому від більшовицьких банд” [8, с. 110].

Наступною ухвалою від 11 липня 1919 р. та ж Верховна рада оговорювала умови мандату на окупацію Східної Галичини Польщею лише як “тимчасового заходу міжнародного характеру” з подальшим укладенням угоди, за якою польський

уряд мав “забезпечити в міру можливості автономію цій території, як рівно ж і політичну, релігійну та особисту свободу мешканцям”. Згідно з означеною ухвалою, державно-політичний статус Східної Галичини мало згодом визначити саме населення на основі “вільного самовизначення”, а час проведення плебісциту повинні були визначити “союзні і дружні держави”. Саме цю інформацію представники Антанти донесли до відома державних установ ЗУНР [9, с. 31].

Севрський договір 10 серпня 1920 р. передав Польщі Західну Галичину, залишивши Східну Галичину у розпорядженні держав Антанти [10, с. 20].

Тим часом Польща намагалася перетворити свою, санкціоновану Версальською конференцією, тимчасову окупацію Східної Галичини на міжнародно-правове визнання входження краю до складу Другої Речі Посполитої де-юре.

Рада послів Антанти на пропозицію Мусоліні 14 березня 1923 р. схвалила рішення, яким визнавала за Польщею “суверенне право” на володіння Східною Галичиною. Водночас Польща прийняла на себе зобов’язання надати місцевому населенню автономію. Як відомо, це зобов’язання так ніколи і не було виконане. Більше того – сейм навіть не звертався (після 1922 р.) до цього питання. В українській суспільній думці 20–30-х рр. пункт про автономію сприймався як обов’язковий. Тому до 1939 р. тут домінувала думка, що Польща не виконує прийняті на себе зобов’язання [11, с. 210]. Поза сумнівом, ця обставина серйозно стимулювала український національно-визвольний рух – як у його легальних проявах (УНДО та інші західноукраїнські політичні партії, а також греко-католицька церква), так і у діяльності підпільних структур УВО-ОУН.

У черговий раз питання автономії Галичини постало в роки Другої світової війни. Первісно цю ідею у червні–липні 1941 р. висловив емігрантський польський уряд В. Сікорського.

У результаті подій Другої світової війни ідея автономії Західної України в цілому і Галичини зокрема була остаточно похована. У світі не виявилось жодної політичної сили, враховуючи самих українців, в тому числі й західних, зацікавлених у такому розвитку подій. В умовах Союзу РСР така “автономія” не давала нічого, крім хіба що перспективи збільшення партійно-радянського бюрократичного апарату за рахунок квот чергової автономної республіки. В умовах незалежної України “автономія” Галичини спричинила би до ослаблення консолідації української нації. Невипадково головним закликком демократичних діячів Руху з перших днів української незалежності стало “стирання лінії Збруча” [7].

У радянській політиці експериментів територіальна автономія займала значне місце в процесі вирішення як господарсько-адміністративних, так і національно-культурних питань.

Своєю чергою, мотиви створення Автономної Молдавської (АМ) СРР та національних рад і районів були на передньому краї ідеологічної боротьби ворогуючих світів [12]. У 1927 р. М. Шаповал зауважив, що молдавська автономія була створена для комуністичної пропаганди в Бессарабії та Румунії, а не за бажанням її народу [13, с. 296]. На підтвердження цієї думки Л. Рябошапко наводить витяг з доповідної записки уповноваженого з організації Молдавської республіки, в якому на розгляд ЦК КП(б)У пропонується відвертий детальний план фабрикування народного волевиявлення щодо створення молдавської автономії, який би створював ілюзію, що “ініціатором створення Молдавії є міста, перш за все саме населення” [12].

Протягом 1924–1926 рр. на мапі України з’явилися п’ять німецьких, два болгарських, один польський райони. Радянська преса в 1925 р. повідомляла про

необхідність термінового утворення ще одного польського району на Волині і двох чеських національних районів у Київській та Житомирській округах [13].

Проте Молдавська АРСР у складі Радянської України, проіснувавши до 1940 р., мала свою Конституцію (затверджену Постановою ІХ-го Всеукраїнського з'їзду рад у Харкові 10 травня 1925 року N 313), яка стала основою її статусу у складі УСРР та визначала її адміністративно-територіальний поділ.

Відповідно до ст.1 Загальних засад Конституції АМСРР, "Автономна Молдавська Соціалістична Радянська Республіка, увіходячи в склад Української Соціалістичної Радянської Республіки, здійснює на своїй території державну владу трудящих Молдавії на підставах, цєю Конституцією визначених" [14].

Державний апарат АМСРР здійснювався через Ради Робітничих, Селянських і Червоноармійських Депутатів, їхні З'їзди й органи, що їх вони утворюють.

Автономна Молдавська Соціалістична Радянська Республіка бере участь в утворенні верховних органів влади УСРР, через своїх делегатів на З'їздах Рад УСРР, а також в Раді Національностей Центрального Виконавчого Комітету Союзу РСР через своїх представників.

Згідно зі ст.4 Загальних засад Конституції АМСРР, законодавчі акти й постанови центральних органів влади Союзу РСР і Української Соціалістичної Радянської Республіки: З'їздів Рад, Центральних Виконавчих Комітетів (їхніх Президій), Рад Народніх Комісарів СРСР і УСРР, а також Ради Праці та Оборони і Української Економічної Народи поширюється на Автономну Молдавську Соціалістичну Радянську Республіку [14].

Молдавська автономія у складі УСРР мала свій державний герб і прапор, що їх установлював Молдавський Центральний Виконавчий Комітет і затверджував Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет.

Отже, існування молдавської автономії у складі УСРР сприяло накопиченню досвіду нормативного регулювання відносин між унітарною формою державного утворення з автономною адміністративно-територіальною одиницею у своєму складі, що на сьогодні простежується в українській моделі адміністративно-територіального устрою.

Отже, тоталітарний підхід у вирішенні адміністративно-територіальних питань в СРСР не дає змоги у повному обсязі застосовувати механізми адміністративно-територіальних взаємовідносин у специфічному комплексі способів вирішення територіальних питань в унітарній Україні на нині. Тому, на сьогоднішньому етапі виникає потреба напрацювання нових конструктивних підходів у подоланні наявних складних суперечностей в стосунках між різними регіонами держави задля її цілісності та неподільності.

1. Бикова Т. Етапи створення Кримської АСРР // Проблеми історії України: факти, судження, пошуки. Міжвідомчий збірник наукових праць. – Вип. 4. – К., 1998. – С. 331–358.
2. Бикова Т. Коротка історія Радянської Соціалістичної Республіки Тавриди (1918 р.) // Проблеми історії України: факти, судження, пошуки. – Вип. 12. – К.: Інститут історії України НАН України, 2004. – С. 103–56.
3. Бикова Т. Репресії більшовиків у Криму (1920–1921 рр) // Проблеми історії України: факти, судження, пошуки. Міжвідомчий збірник наукових праць. – Вип. 7. – К.: Інститут історії України НАН України, 2003. – С. 79–86.
4. Заулочная С. А. Політико-правові передумови формування кримської автономії в 1921 р. // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. Серия "Юридические науки". – Т. 18 (57). – № 3. – 2005. – С. 147–9.

5. Сталин И. О проекте Конституции Союза ССР: Доклад на чрезвычайном VIII Всесоюзном съезде Советов 25 ноября 1936. – С.: Крым. Издат. 1946.–178 с.
6. Административно-территориальные преобразования в Крыму (1783–1998): Справочник. – С.: Таврия-Плюс, 1999. – 464 с.
7. Макарчук В. С. Питання автономії Галичини у першій половині ХХ століття // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. Серия “Юридические науки”. – Т. 19 (58). – № 1. – 2006. – С. 148–11
8. Лозинський М. Галичина в 1918–1920 рр. – Відень: Б.В., 1922. – 228 с.
9. Васюта І. К. Національно-визвольний рух у Західній Україні (1918–1939 рр.) // Український історичний журнал. – 2001. – № 5. – С. 22–43.
10. Сливка Ю Ю. Західна Україна в реакційній політиці польської буржуазії (1920–1939). – К.: Наукова думка, 1985. – 269 с.
11. Україна-Польща: важкі питання. Т. 1–2. Матеріали II міжнародного семінару істориків “Українсько-польські відносини в 1918–1947 роках”. Варшава, 22–24 травня 1997 р. – Варшава: Тугса, 1998. – 245 с.
12. Якубова Л. Національне адміністративно-територіальне будівництво в УСРР (20-ті – перша половина 30-х рр. ХХ ст.) // Проблеми Історії України: факти, судження, пошуки – Видання Інституту історії НАН України. – № 12. – 2004. – С. 176–194.
13. Шаповал М. Велика революція і українська визвольна програма. – Прага, 1927. – 333 с.
14. Про затвердження Конституції АМСРР. Постанова від 10 травня 1925 року – № 313 // <http://vi-leghas.ua/content/view/1842/193/>

HISTORICO-LEGAL ASPECTS OF TERRITORIAL AUTONOMY EVOLVEMENT IN UKRAINE

I. Magnovs'kyi

*Kyiv National University of Internal Affairs,
Solomjans'ka Sq. 1, UA – 03035 Kyiv, Ukraine*

The author considers the issue of evolvement process of territorial autonomy in the state from the point of historico-legal aspect.

Key terms: territorial autonomy, state-political status, territorial regime, administrative-territorial unit.

ІСТОРИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ АВТОНОМІЇ В УКРАЇНІ

И. Магновский

*Киевский национальный университет внутренних дел
пл. Соломьянска, 1, 03035 Киев, Украина*

Рассмотрен в исторически-правовом ракурсе процесс развития территориальной автономии в государстве.

Ключевые слова: территориальная автономия; государственно-политический статус; территориальный строй; административно-территориальная единица.

Стаття надійшла до редколегії 18.03.2010

Прийнята до друку 10.09.2010

ЗМІСТ

ЗАГАЛЬНА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА

М. Мочульська

ЗАРОДЖЕННЯ ПРАВОВОЇ ДОКТРИНИ
ЯК ЮРИДИЧНОГО ФЕНОМЕНА..... 3

Ю. Ничка

ЄВРОПЕЙСЬКА МІЖНАРОДНА ПРАВОТВОРЧІСТЬ:
ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА 10

Н. Стецик

СУДОВА ПРАВОТВОРЧІСТЬ У КОНТИНЕНТАЛЬНОМУ ПРАВІ:
ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА 15

ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА

М. Бедрій

СТАДІЯ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ
В УКРАЇНСЬКОМУ КОПНОМУ СУДОЧИНСТВІ (XIV–XVIII СТ.)..... 20

Ю. Вовк

ФОРМУВАННЯ ТА ДІЯЛЬНІСТЬ УРЯДУ
РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ У 1917 – 1922 РОКАХ..... 27

В. Кахнич

ВИДАТНИЙ ЦИВІЛІСТ ЮРИДИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ
ЛЬВІВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ ЕРНЕСТ ТІЛЛЬ (1846–1926) 35

О. Липитчук

ДО ПИТАННЯ ПРО СОЦІОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ
В КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ:
ДОСВІД ПОЛЬСЬКИХ ВЧЕНИХ МІЖВОЄННОГО ПЕРІОДУ 40

К. Марисюк

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ПОЛІТИКА
У СФЕРІ МАЙНОВИХ ПОКАРАНЬ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ
ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ КАЗИМИРА ВЕЛИКОГО 51

І. Омельчук

МІСЬКА РЕФОРМА 1870 Р.
ТА ЇЇ НАСЛІДКИ ДЛЯ МІСТ ВОЛИНСЬКОЇ ГУБЕРНІЇ..... 57

О. Сидорчук

ХАРАКТЕРИСТИКА ОРГАНІЗАЦІЇ СЕСІЙНИХ ЗАСІДАНЬ СУДУ
ПРИСЯЖНИХ У ПРАВОБЕРЕЖНІЙ УКРАЇНІ
ЗА СТАТУТАМИ 1864 Р. 64

А. Старик

ДЕСПОТИЗМ І ДЕМОКРАТІЯ 71

Г. Федущак-Паславська

ДО ПИТАННЯ ПРО КОНВЕРГЕНЦІЮ СУЧАСНИХ ПРАВОВИХ
СИСТЕМ СВІТУ: ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ 81

<i>Н. Худоба</i> ДЖЕРЕЛА, СТРУКТУРА ТА ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ АВСТРІЙСЬКОГО КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КОДЕКСУ 1873 Р.....	89
--	----

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО

<i>В. Ковальчук</i> ПРО КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ЛЕГІТИМАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ.....	96
<i>І. Магновський</i> ІСТОРИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ АВТОНОМІЇ В УКРАЇНІ.....	106
<i>Л. Мойсей</i> ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА ЖИТЛО.....	112
<i>Є. Пілат</i> ДО ПИТАННЯ ПРО СИСТЕМУ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРАВА.....	121

АДМІНІСТРАТИВНЕ І ФІНАНСОВЕ ПРАВО

<i>Ю. Демянчук</i> ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАЧЕННЯ СТАТУСУ РЕЗИДЕНТА ДЛЯ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ З МЕТОЮ ЗАСТОСУВАННЯ МІЖНАРОДНИХ УГОД ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ.....	126
<i>В. Кириченко</i> ДЕРЖАВНА ВЛАДА ТА АКЦІОНЕРНІ ЗЕМЕЛЬНІ БАНКИ ПІД ЧАС ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ (ДОСВІД ВЗАЄМОДІЇ).....	133
<i>Т. Крива</i> ВИБОРЧА КОМІСІЯ ЯК СУБ'ЄКТ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ.....	143
<i>Г. Ткач</i> ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ГРОМАДЯН В ПРОЦЕСІ РЕАЛІЗАЦІЇ ДИСКРЕЦІЙНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ.....	149
<i>Н. Хлібороб</i> ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРИ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИН.....	155
<i>Н. Янюк</i> АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ.....	162

ЦИВІЛЬНЕ, ГОСПОДАРСЬКЕ ТА ЦИВІЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

<i>Ю. Галушка</i> ПРОТИПРАВНА ПОВЕДІНКА ОРГАНІВ ДІЗНАННЯ ТА ДОСУДОВОГО СЛІДСТВА ЯК ПІДСТАВА ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ.....	168
<i>С. Лепех</i> ПІДСТАВИ, ПОРЯДОК ТА ПРАВОВІ НАСЛІДКИ ПОЗБАВЛЕННЯ БАТЬКІВСЬКИХ ПРАВ.....	175

М. Михайлів ПОНЯТТЯ ТА ПРАВОВА ПРИРОДА ГРАНТОВОГО ДОГОВОРУ	182
В. Навроцька ГАРАНТІЇ ПРАВА НА НЕДОТОРКАННІСТЬ ПРИВАТНОГО ЖИТТЯ ПРИ НАКЛАДЕННІ АРЕШТУ НА КОРЕСПОНДЕНЦІЮ ТА ЗНЯТТЯ ІНФОРМАЦІЇ З КАНАЛІВ ЗВ'ЯЗКУ	189
М. Оприско ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРИДБАННЯ ЗНАЧНОГО ТА КОНТРОЛЬНОГО ПАКЕТІВ АКЦІЙ АКЦІОНЕРНИХ ТОВАРИСТВ	197
К. Поляник ОСОБЛИВОСТІ ДОГОВОРУ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ ЖИТЛА	203
Ю. Рожик ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ФОРМИ ТА ЗМІСТУ ВИСНОВКУ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ	211
С. Сецик ПОНЯТТЯ ТА ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ НАКАЗНОГО ПРОВАДЖЕННЯ	218
У. Цікало ПОНЯТТЯ, ОЗНАКИ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ФОРМИ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ КОРПОРАТИВНОГО ТИПУ ЗА ЧИННИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ	223
ТРУДОВЕ ПРАВО ТА ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	
У. Бек ПРОФЕСІЙНА БЕЗПЕКА ТА ОХОРОНА ЗДОРОВ'Я НАЙМАНИХ ПРАЦІВНИКІВ В АКТАХ МІЖНАРОДНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦІ	231
З. Козак ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ УПОВНОВАЖЕНИХ НАЙМАНИМИ ПРАЦІВНИКАМИ ОСІБ З ПИТАНЬ ОХОРОНИ ПРАЦІ	238
Н. Мокрицька ПРО СУТНІСТЬ ПРОГОЛОШЕНОГО У КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ ПРАВА НА ПРАЦЮ	247
Ю. Пилипенко НОРМАТИВНА БАЗА ВНУТРІШНЬОГО ТРУДОВОГО РОЗПОРЯДКУ	255
О. Стасів ЗАХИСТ ТРУДОВИХ І СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПРАВ ПРОФЕСІЙНИМИ СПІЛКАМИ ТА ІНШИМИ УПОВНОВАЖЕНИМИ ТРУДОВИМ КОЛЕКТИВНОМ ОРГАНАМИ	262
В. Стрєнко ДОБРОВІЛЬНІСТЬ ТА ДОСТУПНІСТЬ ДОПОМОГ ЗА ПРАВОМ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ	269

ЗЕМЕЛЬНЕ ТА АГРАРНЕ ПРАВО

О. Вівчаренко “ЗАГРОЗИ” – УНІВЕРСАЛЬНИЙ СПОСІБ ВИЗНАЧЕННЯ ЗАБОРОН І ОБОВ’ЯЗКІВ У СФЕРІ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬ В УКРАЇНІ.....	279
П. Пилипенко ПРО ЮРИДИЧНІ ФАКТИ, ЩО ВЛАСТИВІ ДЛЯ ПРАВОВІДНОСИН ДОВКІЛЛЯ.....	285
В. Ярчак ОСОБЛИВОСТІ ЗАПОБІГАННЯ НЕГАТИВНОГО ВПЛИВУ НА ДОВКІЛЛЯ ОБ’ЄКТІВ ПІДВИЩЕНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ НЕБЕЗПЕКИ.....	290

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ

Н. Антонюк ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ОСОБИ У РОЗ’ЯСНЕННЯХ ПЛЕНУМУ ВЕРХОВНОГО СУДУ УКРАЇНИ	298
Л. Брич КРИМІНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ І ПРАКТИКА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ У СВІТЛІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ ПРАВ ЛЮДИНИ	308
В. Бурдін ДО ПИТАННЯ ПРО ВОЛЬОВУ ОЗНАКУ ОСУДНОСТІ	323
О. Денькович ЩОДО КОНСТИТУЦІЙНОСТІ ПОЛОЖЕНЬ ОКРЕМИХ СТАТЕЙ ПРО ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ВИБОРЧИХ ПРАВ (СТАТТІ 157 ТА 158 ¹ КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ).....	330
Н. Довгань ФІЗИЧНЕ І ПСИХІЧНЕ НАСИЛЬСТВО: СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ.....	339
О. Кондра СУСПІЛЬНО НЕБЕЗПЕЧНІ НАСЛІДКИ ЗЛОЧИНУ У СТ. 232–1 КК УКРАЇНИ “НЕЗАКОННЕ ВИКОРИСТАННЯ ІНСАЙДЕРСЬКОЇ ІНФОРМАЦІЇ”	345
Т. Коханюк ЗДІЙСНЕННЯ СИСТЕМНОГО ТЛУМАЧЕННЯ ПОЛОЖЕНЬ ОСОБЛИВОЇ ЧАСТИНИ КК УКРАЇНИ НА ПРИКЛАДІ РОЗДІЛУ “ЗЛОЧИНИ У СФЕРІ СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ЮРИДИЧНИХ ОСОБАХ ПРИВАТНОГО ПРАВА ТА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ПОВ’ЯЗАНОЇ З НАДАННЯМ ПУБЛІЧНИХ ПОСЛУГ”	354
Г. Мартинишин РОЗВИТОК ІНСТИТУТУ ПРИЗНАЧЕННЯ ПОКАРАННЯ ЗА СУКУПНІСТЮ ВИРОКІВ В ІСТОРІЇ ВІТЧИЗНЯНОГО КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА	364
Н. Орловська ВИЗНАЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИХ САНКЦІЙ: АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ	372

Н. Пісна ФУНКЦІЇ ПРАКТИКИ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАКОНУ ПРО КРИМІНАЛЬНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ (КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНУ)	378
В. Харченко ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ПРАВА НА РАЦІОНАЛІЗАТОРСЬКУ ПРОПОЗИЦІЮ	385
О. Холод ЗЛОЧИНИ ПРОТИ СТАТЕВОЇ СВОБОДИ ТА СТАТЕВОЇ НЕДОТОРКАНОСТІ: ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ	396
Н. Чекал АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ КРИМІНАЛЬНО – ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ БОРОТЬБИ ЗІ ЗЛОЧИНАМИ, ПОВ’ЯЗАНИМИ З ПОРУШЕННЯМ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ПРАЦЮ.....	402
КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА	
О. Антонюк ПРОЦЕСУАЛЬНЕ КЕРІВНИЦТВО ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ ЯК НОВИЙ НАПРЯМ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРОРА У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ	409
А. Гринишин ВЕРДИКТ ПРИСЯЖНИХ ЗАСІДАТЕЛІВ ТА ЙОГО НАСЛІДКИ	417
В. Коваленко ПРАВОВІЙ ДЕРЖАВІ – НАДІЙНИЙ ЗАКОНОДАВЧИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ.....	423
М. Мазур ПІДСТАВИ РЕАБІЛІТАЦІЇ В СУДОВОМУ ПРОВАДЖЕННІ	428
В. Нор, Б. Яворський ТЛУМАЧЕННЯ СУМНІВІВ НА КОРИСТЬ ПІДСУДНОГО ПІД ЧАС ПОСТАНОВЛЕННЯ ВИРОКУ	436
І. Сопронюк ДОТРИМАННЯ ПРИНЦИПУ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ЕКОНОМІЇ НА СТАДІЇ ПОПЕРЕДНЬОГО РОЗГЛЯДУ СПРАВИ СУДДЕЮ	443
В. Фігурський ОКРЕМІ ПИТАННЯ ДОСЛІДЧОЇ ПЕРЕВІРКИ В СПРАВАХ ПРО ЗЛОЧИНИ, ПЕРЕДБАЧЕНІ СТ. 175 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ	451
Б. Щур РОЗВИТОК НАУКОВИХ УЯВЛЕНЬ ПРО КРИМІНАЛІСТИЧНУ МЕТОДИКУ	460

CONTENTS

GENERAL THEORY OF LAW AND THE STATE

M. Mochuls'ka

GENERAL THEORY OF LAW AND THE STATE ORIGIN
OF LAW DOCTRINE AS LEGAL PHENOMENON 3

Yu. Nychka

EUROPEAN INTERNATIONAL LAWMAKING:
GENERAL THEORETICAL ISSUES 10

N. Stetsyk

JUDICIAL CREATIVITY IN CONTINENTAL LAW:
GENERAL THEORETICAL CHARACTERISTIC 15

HISTORY OF THE STATE AND LAW

M. Bedriy

COURT HEARING STAGE IN UKRAINIAN
COMMUNITY COURT PROCEEDINGS (XIV-XVIII CENTURIES) 20

Y. Voyk

GOVERNMENT OF SOVIET UKRAINE
IN 1917–1922 ORGANIZATION AND OPERATION 27

V. Kahnych

ERNEST TILL' (1846–1922), PROMINENT CIVILIST
OF THE LAW FACULTY OF L'VIV UNIVERSITY 35

O. Lypytchuk

ON SOCIOLOGICAL RESEARCH IN CRIMINAL PROCEEDINGS:
EXPERIENCE OF POLISH SCHOLARS OF INTER-WAR PERIOD 40

K. Marysyuk

CRIMINAL LEGAL POLICY IN THE SCOPE
OF PROPERTY PENALTIES ON UKRAINIAN LANDS UNDER
THE LAWS OF KAZYMYR THE GREAT 51

I. Omel'chuk

CITY REFORM OF 1870
AND ITS CONSEQUENCES FOR CITIES OF VOLYN' PROVINCE 57

O. Sydorchuk

CHARACTERISTICS OF SESSION MEETINGS OF JURY TRIAL
IN THE RIGHT-BANK PART OF UKRAINE UNDER 1864 STATUTES 64

A. Staryk

DESPTISM AND DEMOCRACY 71

G. Feduschak-Paslavs'ka

ON CONVERGENCE OF MODERN WORLD LEGAL SYSTEMS:
HISTORICO-LEGAL ASPECT 81

<i>N. Hudoba</i> SOURCES, STRUCTURE AND BASIC PROVISIONS OF AUSTRIAN CRIMINAL PROCEDURAL CODE OF 1873	89
---	----

CONSTITUTIONAL LAW

<i>V. Koval'chuk</i> CONSTITUTIONAL AND LEGAL MECHANISM OF STATE POWER LEGITIMACY	96
---	----

<i>I. Magnovs'kyi</i> HISTORICO-LEGAL ASPECTS OF TERRITORIAL AUTONOMY EVOLVEMENT IN UKRAINE	106
---	-----

<i>L. Moisej</i> THE ISSUES OF CONSTITUTIONAL RIGHT TO HOUSING REALIZATION BY MILITARY SERVANTS	112
---	-----

<i>E. Pilat</i> ON THE SYSTEM OF INFORMATION LAW	121
---	-----

ADMINISTRATIVE AND FINANCIAL LAW

<i>Y. Demjanchuk</i> DEFINITION PECULIARITIES OF RESIDENT STATUS OF LEGAL ENTITY WITH THE AIM OF INTERNATIONAL TREATIES APPLICATION ON DOUBLE TAXATION AVOIDANCE	126
---	-----

<i>V. Kyrychenko</i> STATE AUTHORITY AND INCORPORATED LAND BANKS DURING WORLD WAR I (INTERPLAY EXPERIENCE)	133
--	-----

<i>T. Krysa</i> ELECTORAL COMMISSION AS SUBJECT OF AUTHORITY POWERS	143
--	-----

<i>G. Tkach</i> CITIZENS' RIGHTS PROMOTION IN THE PROCESS OF DISCRETIONARY POWERS REALIZATION BY PUBLIC ADMINISTRATION	149
---	-----

<i>N. Hliborob</i> PECULIARITIES OF PUBLIC LEGAL RELATIONS STRUCTURE	155
---	-----

<i>N. Yanuk</i> ISSUES OF PUBLIC SERVICE ORGANIZATION IN UKRAINE	162
---	-----

CIVIL, COMMERCIAL LAW AND LAW OF CIVIL PROCEDURE

<i>Y. Galushka</i> WRONG-DOINGS OF INQUIRY AND PREJUDICIAL INVESTIGATION BODIES AS GROUND FOR INDEMNIFICATION IN CIVIL LAW	168
---	-----

<i>S. Lepsh</i> GROUNDS, PROCEDURE AND LEGAL CONSEQUENCES OF PARENTAL RIGHTS DEPRIVATION	175
--	-----

<i>M. Myhailiv</i> NOTION AND LEGAL NATURE OF GRANT CONTRACT	182
---	-----

<i>V. Navrots'ka</i>	
RIGHT TO PRIVATE LIFE IMMUNITY GUARANTEES DURING CORRESPONDENCE ATTACHMENT AND INFORMATION LIFTING FROM COMMUNICATION CHANNELS	189
<i>M. Oprysko</i>	
ISSUES OF LEGAL REGULATION IMPROVEMENT OF SIGNIFICANT AND CONTROLLING SHARE PACKAGES OF STOCK COMPANIES ACQUIRING	197
<i>K. Polianyuk</i>	
PECULIARITIES OF HOUSING PURCHASE AND SALE CONTRACT	203
<i>Y. Rozhyk</i>	
LEGAL REGULATION ISSUES OF THE FORM AND CONTENT OF LOCAL SELF-GOVERNMENT BODIES INFERENCE IN CIVIL PROCEDURE	211
<i>S. Senyk</i>	
NOTION AND ATTRIBUTES OF WRIT PROCEEDINGS	218
<i>U. Tsikalo</i>	
NOTION, FEATURES AND ORGANIZATION LEGAL FORMS OF CORPORATE TYPE LEGAL ENTITIES UNDER CURRENT LEGISLATION OF UKRAINE	223
LABOUR AND SOCIAL SECURITY LAW	
<i>U. Beck</i>	
OCCPATIONAL SAFETY AND HEALTH PROTECTION OF HIRED EMPLOYEES IN INTERNATIONAL LABOUR ORGANIZATION ACTS	231
<i>Z. Kozak</i>	
PROBLEMS OF NORMATIVE-LEGAL REGULATION OF ACTIVITY OF HIRED EMPLOYEES AUTHORIZED AGENTS ON LABOUR SAFETY ISSUES	238
<i>N. Mokryts'ka</i>	
ON THE GIST OF THE RIGHT TO WORK, DECLARED IN THE CONSTITUTION OF UKRAINE	247
<i>Y. Pylypenko</i>	
NORMATIVE BASIS OF INTERNAL SERVICE REGULATION	255
<i>O. Stasiv</i>	
LABOUR AND SOCIAL-ECONOMIC RIGHTS PROTECTION BY TRADE-UNIONS AND OTHER AUTHORIZED BODIES OF ALL HANDS	262
<i>V. Strepko</i>	
VOLUNTARY ACTS AND AVAILABILITY OF BENEFITS UNDER LAW OF SOCIAL SECURITY	269

LAND AND AGRARIAN LAW***O. Vivcharenko***

“THREATS” AS UNIVERSAL METHOD OF PROHIBITIONS
AND RESPONSIBILITIES ESTABLISHMENT
IN THE SCOPE OF LANDS LEGAL PROTECTION IN UKRAINE 279

P. Pylypenko

ON LEGAL FACTS, ATTRIBUTING
TO ENVIRONMENT LEGAL RELATIONSHIPS 285

V. Yarchak

PECULARITIES OF ENVIRONMENT PREVENTION
FROM NEGATIVE INFLUENCE
OF INCREASED ECOLOGICAL DANGER OBJECTS 290

CRIMINAL LAW AND CRIMINOLOGY***N. Antonjuk***

OFFENCES AGAINST THE PERSON IN THE CLARIFICATIONS
OF THE SUPREME COURT PLENUM OF UKRAINE..... 298

L. Brych

CRIMINAL LEGISLATION OF UKRAINE
AND PRACTICE OF ITS APPLICATION IN THE CONTEXT
OF EUROPEAN STANDARDS ON HUMAN RIGHTS 308

V. Burdin

ON THE ISSUE OF SANITY VOLITIONAL FEATURE 323

O. Den'kovych

ON CONSTITUTIONAL VALIDITY OF THE PROVISIONS
IN SOME ARTICLES ON CRIMES AGAINST ELECTIVE RIGHTS
(AA. 157 AND 158¹ OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE) 330

N. Dovhan'

PHYSICAL AND PSYCHOLOGICAL VIOLENCE:
NOTIONS CORRELATION 339

O. Kondra

SOCIALLY DANGEROUS CONSEQUENCES
OF THE CRIME UNDER ART. 232-1 OF THE CC
OF UKRAINE “ILLEGAL INSIDE INFORMATON USE” 345

T. Kohanjuk

PERFORMANCE OF SYSTEM INTERPRETATION OF THE CC
OF UKRAINE SPECIAL PART ISSUES, TAKING AS EXAMPLE
SECTION “CRIMES IN THE SCOPE OF SERVICE ACTIVITY
OF PRIVATE LAW LEGAL ENTITIES AND PROFESSIONAL
ACTIVITY, CONNECTED WITH PUBLIC SERVICES PROVIDING” 354

G. Martynyshyn

DEVELOPMENT OF THE INSTITUTE
OF ACCUMULATIVE SENTENCING IN THE HISTORY
OF NATIONAL CRIMINAL LEGISLATION 364

N. Orlovs'ka

DEFINITION OF CRIMINAL-LEGAL SANCTIONS: CURRENT ISSUES 372

<i>N. Pisna</i>	
FUNCTIONS OF PRACTICE OF LAW ON CRIMINAL LIABILITY APPLICATION (CRIMINAL LAW)	378
<i>V. Harchenko</i>	
ISSUES AND PERSPECTIVES OF THE RIGHT TO IMPROVEMENT SUGGESTION CRIMINAL PROTECTION.....	385
<i>O. Holod</i>	
CRIMES AGAINST SEX FREEDOM AND SEX IMMUNITY: HISTORICAL ASPECT	396
<i>N. Chekan</i>	
ACTUAL ISSUES OF CRIMINAL-LEGAL POLICY DEVELOPMENT IN THE SCOPE OF CRIME PREVENTION, CONNECTED WITH VIOLATION OF LABOUR LAWS.....	402
LAW OF CRIMINAL PROCEDURE AND CRIMINALISTICS	
<i>O. Antonjuk</i>	
PROCEDURAL GOVERNANCE OF PREJUDICIAL INQUIRY AS A NEW DIRECTION OF PUBLIC PROSECUTION ACTIVITY IN CRIMINAL PROCEEDINGS	409
<i>A. Grynyshyn</i>	
VERDICT OF THE JURY AND ITS CONSEQUENCES.....	417
<i>V. Kovalenko</i>	
TO A LAW-GOVERNED STATE – EFFECTIVE LAWS	423
<i>M. Mazur</i>	
THE GROUNDS OF REHABILITATION IN JUDICIAL (COURT) PROCEEDING	428
<i>V. Nor, B. Yavors'kyj</i>	
DOUBTS INTERPRETATION IN FAVOUR OF THE DEFENDANT DURING SENTENCE PASSING	436
<i>I. Sopronjuk</i>	
OBSERVANCE OF PROCEDURAL ECONOMY PRINCIPLE ON THE STAGE OF PRELIMINARY CONSIDERATION BY A JUDGE.....	443
<i>V. Figurs'kyj</i>	
SOME ISSUES OF PRE-INVESTIGATION EXAMINATION (INSPECTION) IN CASES ABOUT CRIMES ENVISAGED IN ART. 175 OF UKRAIN'S CRIMINAL CODE.....	451
<i>B. Shchur</i>	
DEVELOPMENT OF SCIENTIFIC IDEAS ABOUT CRIMINALISTIC METHODS.....	460

